

Vi skal i den rige del af verden både leve op til vores CO₂-målsætning, det kan vi sagtens, og hjælpe tredjeverdenen med at redde deres regnskovsressourcer og genvinde de grønne ørker, der er skabt som følge af planløs fældning af regnskoven.

Jeg kan i øvrigt sige i anledning af det, som hr. Hansen-Nord var inde på omkring Indonesien, hvor en virksomhed, som hr. Hansen-Nord har en vis forbindelse til, nemlig Danagro, er meget aktiv, at det da var meget opløftende for mig at høre, at det faktisk er muligt at genskabe regnskoven, hvis man gør det rigtigt, endda inden for en tidshorisont på 50-60 år, hvis man altså tilrettelægger det ordentligt. Her ligger der et vældigt perspektiv, som Danmark selvfølgelig meget gerne deltager i.

Når jeg nu taler om det globale, vil jeg gerne rette noget, som jeg tror er en misforståelse hos hr. Hindrup Andersen, om hvad meningen med et mærke for bæredygtig skovdrift er.

Hr. Hindrup Andersen er bange for, at man her ad bagvejen vil udvande økomærkningen inden for land- og skovbrugsområdet. Det er overhovedet ikke hensigten. Hensigten er faktisk at gøre os i stand til at deltage aktivt i et forsøg på at skrive en international skovlov, hvor én af hovedbestemmelserne er mærkning af bæredygtigt træ både fra de tropiske skove, fra de boreale og fra de tempererede skove.

Hidtil har ulandene i de tropiske områder med rette reageret imod, at det kun er deres skove, der hele tiden skal gøres til genstand for internationale forhandlinger. Det er kun deres skove, der skal mærkes, og der er ingen tvivl om, at forudsætningen for et gennembrud på skovkonventionsområdet er, at vi får et bæredygtighedsmærke, der kan bruges på alle skovområder.

Hvis vi fra dansk side kommer og siger, det kun må være den snævraste definition af økoskov – i hr. Hindrup Andersens udgave uden pesticider, men med dyrehold – der skal anvendes, gør vi os selv en bjørnetjeneste, og det tror jeg ikke er hr. Hindrup Andersens hensigt, for jeg tror, at han har de samme idealer, som regeringen og andre partier har i Folketinget med hensyn til at få en sådan global skovkonvention. Men lad os tale om det.

Hr. Hansen-Nord var inde på § 18 c, som selvfølgelig har været en omstridt bestemmelse i forslaget, og dér skal jeg henvise til bemærkningerne, som jo repræsenterer den aftale, som jeg føler mig forpligtet af i forhold til Dansk Skovforening.

Vi har haft et godt samarbejde med Skovforeningen. Jeg tror, Skovforeningens oplevelse efter ressortomlægningen har været en kæde af glædelige overraskelser i samarbejdet med myndighederne, og jeg synes, at vi er kommet godt fra start i det samarbejde. Det vil jeg gerne fortsætte.

Jeg vil også understrege, at vi har haft et godt samarbejde med de grønne organisationer, og derfor vil høringssvarene – som jeg er enig med hr. Brusgaard i at vi hurtigst muligt skal have sendt til Folketinget – jo også afdække, at der er ret bred enighed både fra miljø- og naturorganisationernes side og fra Skovforeningens side.

Øg grunden til, at der er enighed, er ikke så tilfældig. Det er nemlig, fordi hensyn til produktion og hensyn til biodiversitet og naturnær skovdrift ofte falder sammen. Tidligere troede man, at man skulle vælge mellem enten en højeffektiv monokulturskov baseret på den hurtigste vedtilvækst, man kunne forestille sig, eller bevarelse af den gammeldags skov med det rige liv i sig.

I dag ved man, at monokulturen er mere sårbar, mere udsat for stormfald og sygdomsangreb osv., og at flersidig skovdrift derfor også er en sund skovdrift og også en bedre produktionsskovdrift, og det vil sige, at hensynet til artsmangfoldighed, rigt liv i skoven og skovsundhed og produktionsskoven i mange tilfælde falder sammen.

Jeg vil gerne sige til hr. Hansen-Nord – han rejste en række andre spørgsmål, som vi meget gerne medvirker til drøftelsen af – at med hensyn til skovrejsning skal landbruget selvfølgelig med ind på ad hoc-basis i Skovrådets arbejde, når disse spørgsmål skal drøftes.

Jeg vil meget understrege over for fru Eva Møller, at jeg var glad for hendes tale. Jeg har i virkeligheden kun to bemærkninger til den. Den ene er vedrørende 1805. Skovforordningen har altså ikke kun baggrund i, at englænderne sejlede væk med flåden, selv om det faktisk spillede en rolle, og som fru Eva Møller vil vide, fordi hendes valgkreds ligger i nærheden, så er Mårup-egene nu færdige, og vi har meddelt marinemyndighederne, at de er tjenlige til brug i forbindelse med orlogsflåden. Vi har ikke fået noget svar, selv om det jo faktisk er en drift for langtidspanlægningen på rustningsområdet, at vi nu kan opvise disse løfterige resultater.

Det var ikke kun derfor, man lavede det. Det var også, fordi vi jo simpelt hen havde begået alle de tåbeligheder på skovområdet, man over-